

ע"פ 47955/03/16 - מדחת עמירה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 47955-03-16

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנר

מדחת עמירה
ע"י ב"כ עו"ד יעקב קמר

המערער

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי) מיום 8.2.16 בת"פ
30612-04-13.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בעבירות איומים ותקיפה סתם, ונדון למאסר בפועל למשך 5 חודשים ומאסר על תנאי. הערעור מופנה כנגד חומרת העונש.

2. ואלה המעשים, בתמצית: בימים 6.4.13 ו- 9.4.13 איים המערער על המתלון, ביחד עם אדם אחר או שני אחרים, ובכלל זה לקח את תעודת הזהות שלו, דרש ממנו לשלם כספים, לקח את הטלפון הנייד שלו וסטר לו על פניו. לאחר מכן, שני האחרים שהיו ברכבו הכו את המתלון בראשו.

טענות הצדדים

עמוד 1

3. ב"כ המערער טען כי העונש שהוטל על המערער מחמיר עמו שלא כדין ואינו הולם את העבירות, נסיבות ביצוען ואת נסיבותיו האישיות של המערער. עבירת האיומים לכשעצמה אינה מצדיקה הטלת מאסר בפועל, במיוחד בנסיבות המיוחדות של המקרה בו האיומים באו לאחר שנודע למערער כי המתלונן, מורה לנהיגה במקצועו, "התעסק" עם ארוסתו של המתלונן, ואף נגע בה. כמו כן, המערער לא הכה בעצמו את המתלונן ואף הורה לאחרים שהיו עימו לחדול מהכאתו. עוד נטען כי בית משפט קמא התייחס לנזקים פוטנציאליים שיכלו להיגרם למתלונן, ולא לעובדה שבפועל לא נגרמו לו נזקים. נטען כי למערער אין עבר פלילי, מעשיו באו על רקע פגיעה רגשית, הוא הודה במעשיו וחסך זמן שיפוטי, הביע חרטה, ולא שב להסתבך בפלילים בשלוש השנים שחלפו מעת האירוע. הוסף כי תוכן גזר הדין אינו מתיישב עם המעשים. הודגשו נסיבות המערער ונסיבות המעשים, והעובדה שנעשו ניסיונות להגיע להבנות עם המתלונן. נטען כי המערער לא לקח חלק בביצוע המעשים עצמם ולא הובאו בחשבון המנהגים והמסורת של החברה הערבית. מכל אלה אין מקום להותיר המאסר בפועל על כתפי המערער ויש להתערב בגזר הדין של בית משפט קמא.

המשיבה ביקשה לדחות הערעור. נטען כי בית משפט קמא התייחס אך ורק לכתב האישום המתוקן, נשקלו כל הנסיבות, ההבדל המהותי בין האישום המתוקן לכתב האישום המקורי נוגע בהוראות החיקוק. לאחר שנקבע המתחם נקבע עונשו של המערער במתחם בהתאם לנסיבות קונקרטיות. מדובר בתכנון מראש ועובדות כתב האישום בהן הודה המערער קבעו את חומרת המעשה. המערער הוביל את המעשים והעובדה שהורה על הפסקת התקיפה אינה גורעת מחומרת מעשיו. גזר דינו של בית משפט קמא נערך בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין. כמו כן הטענה בדבר ניסיונות הפיוס מטעם מכובדים אינה מופיעה בכתב האישום המתוקן, ובאה הפניה לפסיקה התומכת בעמדת המשיבה.

דין

4. דין הערעור להידחות.

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שלקח על המעשים, הבעת חרטה מצידו, העדר עבר פלילי וחלופי הזמן מעת ביצוע העבירות, במהלכו לא נפתחו נגדו תיקים פליליים נוספים. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שביצע. כתב האישום בעובדותיו הודה המערער מתאר מסכת אירועים קשה שאינה מתיישבת עם המינימליזציה שנטענה לגבי מעשיו. המערער מיוזמתו, יצר שני מפגשים עם המתלונן. במהלך המפגש הראשון באו טענות אל המתלונן בדבר פגיעה בכבודה של חברתו של המתלונן, נדרש מהמתלונן לנסוע לביתו לקבלת המסמכים הנוגעים בלימוד הנהיגה של אותה חברה, נערך חישוב של דמי הלימוד ונדרש בגין כך החזר של 1,590 ₪. לאחר שהמתלונן התבקש להציג את תעודת הזהות, המערער לקח אותה ודרש תמורת השבתה סך של 20,000 ₪ עד ליום המחרת. כעבור שלושה ימים, במהלך שיעור נהיגה אותו העביר המתלונן, עקף רכב את רכבו של המתלונן, המערער יצא מאותו רכב וביקש מהמתלונן להילוו אליו למכונית ולהביא עימו את המכשיר הסלולארי, וכך היה. המתלונן והמערער נכנסו למכונית בה ישבו מאחור שני גברים, והמערער הטיל את המכשיר הסלולארי של המתלונן למושב האחורי, שב על דרישתו לקבלת 1,590 ₪ עד למחרת היום, סטר למתלונן, והבהיר לו כי הסך של 20,000 ₪ נועד לכבודה של החברה. באותו שלב, שני הגברים שישבו במושב האחורי ברכב תפסו את המתלונן בשערותיו והיכו אותו בראשו. המתלונן ניסה לפתוח את דלת המכונית, אך המערער נעל אותה. למתלונן הושבה תעודת הזהות, הושמעו כלפיו איומים קשים (פגיעה בילדיו, באשתו ובו עצמו). המכשיר הסלולארי של המתלונן נשאר ברשות המערער וחבריו.

תמונת מעשים אלה מציירת תמונה קשה של התנהגות בריונית, כוחנית, שלוחת רסן. אין מקום לקבל את הטענה בדבר חלקו המצומצם של המערער, שהיה מחולל האירועים. המתלונן, באירוע השני מיום 9/4/13, נכנס למכונית בה היו חבריו של המערער לאור דרישת המערער. כאשר החלו חבריו של המערער להכות את המתלונן והמתלונן ביקש לצאת, המערער היה זה שנעל את דלת המכונית, ותקיפת המערער הייתה בנוכחותו. הוא גם מי שסטר למתלונן קודם לכן. לכל אלה יש להוסיף כי אין לקבל הטענה כי המערער פעל בהתאם לכללים המקובלים בחברה בה הוא חי. טענה זו יש לדחות על הסף, מנהגים ונהגים של מגזר זה או אחר בחברה, ככל שאכן קיימים, אין בהם להתיר דין עצמי ונטילת החוק לידיים. המערער תקף אדם ופגע בכבודו ובגופו. נסיבות ביצוע העבירה מלמדות על ביצוע בצוותא, ללא מורא, באופן מאורגן, מתוכנן ומטיל אימה, כמפורט לעיל. כאמור, המניע הרגשי-אישי הנטען להיות ברקע לביצוע העבירות אינו משום נסיבה לקולה מקום בו המערער פעל בניגוד לחוק לידיים בצורה בוטה, ובשני מועדים קרובים זה לזה. מקרה זה מחייב ענישה ברורה והרתעתית. לפיכך, בנסיבות דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר ביום 13/12/16 עד השעה 10:00 בבית המעצר ניצן.

ניתן היום, י"ב חשוון תשע"ז, 13 נובמבר 2016, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר, שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד